

ភាពជាសិស្ស៖ ការដើរតាមព្រះយេស៊ូវស្របតាមព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី

សេចក្តីផ្តើម

ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីសង្កត់ធ្ងន់លើភាពជាសិស្សជាអត្តសញ្ញាណស្នូលរបស់អ្នកដែលដើរតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ការសិក្សានេះស្វែងយល់ពីការអំពាវនាវរបស់ព្រះគម្ពីរ តម្លៃ គោលបំណង និងបញ្ហាប្រឈមរបស់វា ដែលមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ។ ពាក្យថា «សិស្ស» (ភាសាក្រិច៖ 000000000 មានន័យថា អ្នករៀន ឬ អ្នកដើរតាម) លេចឡើងជាង 000 ដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលមានចំនួនច្រើនជាងពាក្យថា «គ្រីស្ទសាសនិក» ដែលលេចឡើងត្រឹមតែបីដងប៉ុណ្ណោះ (កិច្ចការ 00:00; កិច្ចការ 00:00; 0ពេត្រុស 0:00)។ ការសិក្សានេះបញ្ជាក់ពីអត្ថន័យនៃការធ្វើជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវ និងដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមនៃការរក្សាភាពស្មោះត្រង់។

១. អត្តសញ្ញាណព្រះគម្ពីររបស់សិស្ស

□ «គ្រីស្ទបរិស័ទ» ទល់នឹង «សិស្ស» (កិច្ចការ ១១:១៩-២៦):

- ពាក្យថា «គ្រីស្ទសាសនិក» ត្រូវបានប្រើជាលើកដំបូងនៅអាន់ទីយ៉ូក ដើម្បីពិពណ៌នាអំពីអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ដែលទំនងជាដោយអ្នកខាងក្រៅ (កិច្ចការ ១១:២៦)។ វាលេចឡើងតែបីដងប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដែលបង្ហាញថាវាមិនមែនជាអត្តសញ្ញាណខ្លួនឯងចម្បងរបស់អ្នកជឿដំបូងទេ។
- ផ្ទុយទៅវិញ «សិស្ស» ត្រូវបានប្រើជាង ២៥០ ដង (ឧទាហរណ៍ ម៉ាថាយ ១០:១; កិច្ចការ ៦:១, ៧) ដោយសង្កត់ធ្ងន់លើអ្នករៀនដែលធ្វើតាមការបង្រៀន និងគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវ។
- ព្រះយេស៊ូវបានកំណត់និយមន័យនៃភាពជាសិស្សតាមរយៈព្រះជន្ម និងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ ដោយហៅអ្នកដើរតាមទ្រង់ឲ្យ គោរពប្រតិបត្តិតាមទ្រង់យ៉ាងពេញលេញ (យ៉ូហាន ៨:៣១-៣២)។

២. គោលបំណងនៃភាពជាសិស្ស

□ ការអំពាវនាវរបស់ព្រះយេស៊ូវឱ្យដើរតាម (ម៉ាកុស ១:១៤-១៨):

- ព្រះយេស៊ូវបានផ្តួចផ្តើមកិច្ចបង្រៀនរបស់ទ្រង់ដោយហៅពួកសិស្សឲ្យ «មកតាមខ្ញុំ» ហើយក្លាយជា «អ្នកនេសាទមនុស្ស» (ម៉ាកុស ១:១៧)។ ការហៅនេះពាក់ព័ន្ធនឹងការគោរពប្រតិបត្តិរាមៗ ដោយចាកចេញពីជីវិតមុនរបស់ពួកគេ (ឧទាហរណ៍ សំណាញ់ ទូក) ដើម្បីបន្តបេសកកម្មរបស់ទ្រង់។
- គោលបំណងនៃការបង្រៀនគឺដើម្បីចែករំលែកដំណឹងល្អ ដោយទាញអ្នកដទៃមករកព្រះគ្រីស្ទ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើជាកំរុំ (លូកា ១៩:១០)។

□ បេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យ (ម៉ាថាយ ២៨:១៨-២០):

- បញ្ញត្តិចុងក្រោយរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺឲ្យសិស្សទាំងអស់ «ទៅបង្រៀនមនុស្សគ្រប់ជាតិសាសន៍» ដោយធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹក និងបង្រៀនពួកគេឲ្យគោរពបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។
- ភាពជាសិស្សគឺជាប្រតិបត្តិការខ្សែសង្វាក់មួយ៖ ពួកសិស្សបង្កើតសិស្ស ដែលបង្កើតសិស្សកាន់តែច្រើន ដោយបង្កើតជាសាសនាចក្រ (កិច្ចការ ២:៤២-៤៧)។
- ព្រះយេស៊ូវសន្យាថានឹងយាងមកគង់នៅជាមួយអស់អ្នកដែលគោរពតាមបញ្ជានេះ (ម៉ាថាយ ២៨:២០)។

៣. ចរិតលក្ខណៈនៃភាពជាសិស្ស

- សេចក្តីស្រឡាញ់ជាសញ្ញាសម្គាល់នៃសិស្ស (យ៉ូហាន ១៣:៣៤-៣៥)
 - ព្រះយេស៊ូវបញ្ជាឲ្យពួកសិស្សស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកគេ ដោយបង្ហាញអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេដល់ពិភពលោក។
 - សេចក្តីស្រឡាញ់នេះគឺជាការលះបង់ និងជាក់ស្តែង ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (១យ៉ូហាន ៣:១៦-១៨)។
- ការលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក និងការទទួលខុសត្រូវ៖
 - ពួកសិស្សលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីការពារការបោកបញ្ឆោតរបស់អំពើបាប (ហេព្រើរ ៣:១២-១៤)។
 - ពួកគេសារភាពអំពើបាប ហើយអធិស្ឋានសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក (យ៉ាកុប ៥:១៦)។
 - ពួកគេបង្រៀន និងដាស់តឿនគ្នាទៅវិញទៅមកដោយប្រាជ្ញា (កូល៉ុស ៣:១៦)។
 - ពួកគេចែករំលែកធនធានសម្ភារៈដើម្បីបំពេញតម្រូវការ (កិច្ចការ ២:៤៤-៤៥; យ៉ូហានទី១ ៣:១៧-១៨)។

៤. តម្លៃនៃភាពជាសិស្ស

- ជម្រើសផ្ទាល់ខ្លួន និងការលះបង់ (លូកា ៩:២៣-២៦; យ៉ូហាន ១២:២៤-២៦):
 - ភាពជាសិស្សតម្រូវឱ្យលះបង់ខ្លួនឯង ការផ្ទុកលើឆ្អឹងរបស់ខ្លួនជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងការដើរតាមព្រះយេស៊ូវ (លូកា ៩:២៣)។
 - នេះពាក់ព័ន្ធនឹងការចុះចូលនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាជាងបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋានថា «កុំតាមព្រះហឫទ័យទូលបង្គំឡើយ សូមតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គវិញ» (លូកា ២២:៤២)។
 - ព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញពីយញ្ញបូជានេះតាមរយៈពាក្យប្រៀបធៀបនៃគ្រាប់ស្រូវសាលីមួយថា ៖ « ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា លុះត្រាតែគ្រាប់ស្រូវសាលីធ្លាក់ដល់ដីហើយងាប់ទៅ នោះវានៅតែជាគ្រាប់តែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែបើងាប់ទៅ នោះវាបង្កើតគ្រាប់ជាច្រើន » (យ៉ូហាន ១២:២៤) ។ ពួកសិស្សពិតត្រូវតែ « ស្លាប់ » ចំពោះខ្លួនឯង □ ដោយលះបង់ការជាប់ជំពាក់ខាងលោកិយ □ ដើម្បីបង្កើតផលខាងវិញ្ញាណ និងចម្រើននគរ ។
 - អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ជីវិតរបស់ខ្លួននៅក្នុងលោកនេះ នឹងបាត់បង់ជីវិតទៅ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្លាប់ជីវិតរបស់ខ្លួន (ដែលផ្តល់អាទិភាពដល់តម្លៃដ៏អស់កល្បជានិច្ចជាងតម្លៃខាងលោកិយ) នឹងរក្សាវាទុកសម្រាប់ជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ១២:២៥)។ អ្នកណាដែលបម្រើព្រះយេស៊ូវ ត្រូវតែដើរតាមទ្រង់ ហើយព្រះវរបិតានឹងគោរពអ្នកបម្រើបែបនេះ (យ៉ូហាន ១២:២៦)។
 - ការជ្រើសរើសព្រះយេស៊ូវអាចមានន័យថា ការឲ្យអាទិភាពដល់ទ្រង់លើសពីផលប្រយោជន៍លោកិយ ឬសូម្បីតែចំណងគ្រួសារ (លូកា ១៤:២៦-២៧; ម៉ាថាយ ១០:៣៧)។
 - ព្រះយេស៊ូវព្រមានថា ការខ្មាស់អៀនចំពោះទ្រង់ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ នាំឱ្យទ្រង់បដិសេធយើង (លូកា ៩:២៦)។
- ការរាប់ថ្លៃ (លូកា ១៤:២៨-៣៣)៖
 - ពួកសិស្សត្រូវតែពិចារណាពីតម្លៃនៃការដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ដោយធានាថាពួកគេតស៊ូរហូតដល់ទីបញ្ចប់ (លូកា ១៤:២៨-៣០)។
 - សិស្សពិតលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ដោយចាត់ទុកខ្លួនឯងថាជាអ្នកថែរក្សា មិនមែនជាម្ចាស់នៃអំណោយទានរបស់ព្រះ (ឧទាហរណ៍ ពេលវេលា ធនធាន)(លូកា ១៤:៣៣; រ៉ូម ១២:១-២ ជាកន្លែងដែលអ្នកជឿត្រូវបានជំរុញឱ្យថ្វាយរូបកាយរបស់ពួកគេដោយញ្ញបូជារបស់ដែលបរិសុទ្ធ និងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ)។
 - ឧទាហរណ៍រួមមានការចូលរួមចំណែកដល់កិច្ចការរបស់ព្រះវិហារ (កូរិនថូសទី១ ១៦:២) និងការបង្ហាញភាពរាក់ទាក់ (រ៉ូម ១២:១៣; ហេព្រើរ ១៣:២)។
- ការតស៊ូក្នុងទុក្ខលំបាក (យ៉ាកុប ១:២-៤; ហេព្រើរ ១២:៧-១១):

- ▣ ព្រះប្រើការសាកល្បងដើម្បីសាកល្បង និងធ្វើឲ្យជំនឿមានភាពចាស់ទុំ ដោយបង្កើតឲ្យមានការតស៊ូ និងភាពបរិសុទ្ធ (យ៉ាកុប ១:១២; ហេប្រើរ ១២:១០)។
- ▣ ការរងទុក្ខដើម្បីព្រះគ្រីស្ទធ្វើឲ្យពួកសិស្សស្របនឹងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ (១ពេត្រុស ៤:១២-១៦; ភីលីព ៣:១០-១១ ដែលប៉ុលចង់ស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយចូលរួមក្នុងការរងទុក្ខរបស់ទ្រង់ដើម្បីសម្រេចបាននូវការរស់ឡើងវិញ) ទោះបីជាការរងទុក្ខដោយសារអំពើបាប (១ពេត្រុស ៤:១៥)។

៥. ការធានាសម្រាប់សិស្សស្មោះត្រង់

- ▣ ព្រះគុណ និងសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ (ទីតុស ២:១១-១៤; ពេត្រុសទី២ ១:៣-១១)៖
 - ▣ ព្រះគុណរបស់ព្រះបង្រៀនពួកសិស្សឱ្យបដិសេធអំពើទុច្ចរិត ហើយរស់នៅដោយសុចរិត (ទីតុស ២:១២)។
 - ▣ តាមរយៈការរីកចម្រើនខាងជំនឿ គុណធម៌ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ពួកសិស្សបញ្ជាក់ពីការហៅ និងការជ្រើសរើសរបស់ពួកគេ ដោយធានាថាពួកគេនឹងមិនដួលរលំឡើយ (២ពេត្រុស ១:១០-១១)។
 - ▣ ការនៅជាប់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈការអធិស្ឋាន និងការគោរពប្រតិបត្តិ ធានានូវវត្តមានរបស់ទ្រង់នៅក្នុងយើង (យ៉ូហាន ១៥:៤-៥; កាឡាទី ២:២០ ដែលប៉ុលប្រកាសថា «ខ្ញុំត្រូវបានគេឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយខ្ញុំមិនរស់នៅទៀតទេ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទគង់នៅក្នុងខ្ញុំ»)។
- ▣ ការជៀសវាងឧបសគ្គ៖
 - ▣ គ្រាន់តែមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អសម្រាប់ភាពស្មោះត្រង់គឺមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ ព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបពីចិត្ត (វិវរណៈ ៣:១-៣)។
 - ▣ ប្រពៃណីរបស់មនុស្សមិនត្រូវជំនួសបញ្ញត្តិរបស់ព្រះទេ (ម៉ាកុស ៧:៦-៨)។
 - ▣ ពួកសិស្សត្រូវតែតាមដានជីវិត និងគោលលទ្ធិរបស់ពួកគេឲ្យបានជិតដល់ ដើម្បីជៀសវាងការលាក់ពុត (១ពីម៉ូថេ ៤:១៦)។

៦. ការយកឈ្នះលើលេស និងការភ័យខ្លាចក្នុងការផ្សព្វផ្សាយសាសនា

- ▣ ឧទាហរណ៍ព្រះគម្ពីរនៃការយកឈ្នះលើការភ័យខ្លាច៖
 - ▣ ម៉ូសេ (និក្ខមនំ ៣:១០-១២; ៤:១០-១៤): បើទោះបីជាមានអារម្មណ៍ថាមិនគ្រប់គ្រាន់ និងភ័យខ្លាចក៏ដោយ ព្រះជាម្ចាស់បានបំពាក់លោកម៉ូសេ ដោយសន្យាថានឹងមានវត្តមានរបស់ទ្រង់។
 - ▣ គេខាន (ចៅក្រម ៦:១១-១៦): ការភ័យខ្លាច និងអារម្មណ៍មិនសំខាន់របស់គេខាន ត្រូវបានយកឈ្នះដោយការធានាថា ព្រះជាម្ចាស់ «ខ្ញុំនឹងនៅជាមួយអ្នក»។
 - ▣ យេរមា (យេរមា ១:៤-៨): ព្រះជាម្ចាស់បានបដិសេធលេសរបស់យេរមាអំពីភាពក្មេងខ្ចី ដោយបញ្ជាគាត់កុំឱ្យខ្លាច។
 - ▣ អេសាយ (អេសាយ ៦:១-៨): បន្ទាប់ពីជួបប្រទះនឹងការអភ័យទោសពីព្រះ អេសាយបានស្ម័គ្រចិត្តធ្វើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។
 - ▣ ពេត្រុស (លូកា ៥:៤-១១): ការយល់ដឹងរបស់ពេត្រុសអំពីភាពមានបាបរបស់គាត់បាននាំឱ្យមានការជឿទុកចិត្តលើការអំពាវនាវរបស់ព្រះយេស៊ូវឱ្យ «ចាប់មនុស្ស» ដោយយកឈ្នះលើការភ័យខ្លាច។
- ▣ ការដាក់ពាក្យ៖
 - ▣ ព្រះហៅពួកសិស្សឲ្យផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អទោះបីជាមានការភ័យខ្លាច ឬការយល់ឃើញថាមិនគ្រប់គ្រាន់ក៏ដោយ (២កូរិនថូស ៥:១៧-២០)។
 - ▣ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវ «កុំខ្លាចអី» ផ្តល់អំណាចដល់ពួកសិស្សឲ្យចែកចាយដំណឹងល្អ (លូកា ៥:១០)។

៧. ផ្ដោតភ្នែករបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវ

- ▣ ការតស៊ូក្នុងការប្រណាំង (ហេប្រើរ ១២:១-៣)៖

❑ ពួកសិស្សរត់ក្នុងការប្រណាំងនៃសេចក្តីជំនឿដោយការស្វ័យទ្រាំ ដោយសម្លឹងមើលទៅព្រះយេស៊ូវជាអ្នកត្រួតត្រាយផ្លូវ និងជាអ្នកធ្វើឲ្យសេចក្តីជំនឿបានល្អឥតខ្ចោះ។

❑ សេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចជាមួយព្រះជំរុញឱ្យមានការតស៊ូ (ហេប្រើរ ១២:២)។

❑ ភាពបន្ទាន់នៃដំណឹងល្អ (កូរិនថូសទី២ ៦:១-២)៖

❑ ដំណឹងល្អប្រកាសថា ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាអំពើបាបសម្រាប់យើង ដូច្នេះយើងអាចក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (២កូរិនថូស ៥:២១)។

❑ ឥឡូវនេះជា «ថ្ងៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ» ដែលទាមទារឱ្យមានការឆ្លើយតបភ្លាមៗ (កូរិនថូសទី២ ៦:២)។

សំណួរពិភាក្សា

❑ តើទិដ្ឋភាពអ្វីនៃការអំពើបាបរបស់ព្រះឱ្យធ្វើជាសិស្សដែលលើកទឹកចិត្តអ្នកបំផុត?

❑ តើអ្នករំពឹងថាអ្វីជាបញ្ហាប្រឈមដ៏ធំបំផុតរបស់អ្នកក្នុងការរស់នៅដោយស្មោះត្រង់ក្នុងនាមជាសិស្ស?

❑ តើអ្នកធ្លាប់ចាត់ទុកពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថាជាការបង្ហាញពីការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកក្នុងការដើរតាមព្រះយេស៊ូវដែរឬទេ? (សូមមើលកិច្ចការ ២:៣៨; រ៉ូម ៦:៣-៤)។

ជំហានជាក់ស្តែងសម្រាប់ភាពជាសិស្ស

❑ ពេលវេលានៃការសិក្សា៖ ណែនាំអំពីការបង្កើតសិស្សតាំងពីដំបូងសម្រាប់អ្នកដែលមានប្រវត្តិព្រះគម្ពីរឬក្រោយមកសម្រាប់អ្នកដែលត្រូវការកសាងជំនឿ (កិច្ចការ ៨:១២)។ ជៀសវាងការបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកជឿថ្មី ឬលេសចំពោះអាកប្បកិរិយាមិនប្តេជ្ញាចិត្ត។

❑ ការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ៖ ចែករំលែកដំណឹងល្អជាមួយអ្នកដទៃជាផ្នែកមួយនៃការធ្វើជាសិស្ស (ម៉ាកុស ១:៣៨; លូកា ១៩:១០)។ ធ្វើបញ្ជីឈ្មោះមនុស្សដើម្បីអញ្ជើញឱ្យសិក្សាព្រះគម្ពីរ។

❑ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក៖ សូមពិភាក្សាអំពីពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកថាជាការឆ្លើយតបតាមព្រះគម្ពីរចំពោះជំនឿ ដែលបង្រួបបង្រួមអ្នកជឿជាមួយព្រះគ្រីស្ទ (កិច្ចការ ២:៣៨; កាឡាទី ៣:២៦-២៧)។

❑ ការចូលរួមរបស់សាសនាចក្រ៖ ចូលរួមក្នុងបេសកកម្មរបស់សាសនាចក្រតាមរយៈការចូលរួមចំណែកជាប្រចាំ (កូរិនថូសទី១ ១៦:២) ការរាក់ទាក់ (ពេត្រុសទី១ ៤:៩) និងការជួយអ្នកដែលខ្វះខាត (កាឡាទី ៦:១០)។

❑ ការបដិសេធខ្លួនឯងជារៀងរាល់ថ្ងៃ៖ អនុវត្តទង្វើចុះចាញ់ដោយចេតនា ដូចជាការផ្តល់អាទិភាពដល់ពេលវេលាសម្រាប់ការអធិស្ឋាន និងការបម្រើជាងភាពសុខស្រួលផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីបង្ហាញពីគោលការណ៍ «គ្រាប់ស្រូវសាលី» (យ៉ូហាន ១២:២៤-២៦)។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ភាពជាសិស្សគឺជាការប្តេជ្ញាចិត្តពេញមួយជីវិតដើម្បីដើរតាមព្រះយេស៊ូវ ដែលត្រូវបានសម្គាល់ដោយការគោរពប្រតិបត្តិ ការលះបង់ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ដោយការស្តាប់ចំពោះខ្លួនឯង ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀននៅក្នុងយ៉ូហាន ១២:២៤-២៦ ពួកសិស្សបង្កើតផលជាច្រើន ដែលបង្កើនគរតាមរយៈការផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ និងការរស់នៅដោយស្មោះត្រង់។ ព្រះវិហារសញ្ញាថ្មីបានរីកចម្រើនយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារតែពួកសិស្សបានគោរពតាមបេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យ (កិច្ចការ ២:៤៧; ៦:៧; ១៦:៥)។ តាមរយៈការផ្តោតភ្នែករបស់យើងទៅលើព្រះយេស៊ូវ និងពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ យើងអាចយកឈ្នះលើបញ្ហាប្រឈម ចែករំលែកដំណឹងល្អ និងរក្សាភាពស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។